

Jenny Holiday

Kerstmis in New York

Wat als een Europese prinses verliefd wordt
op een New Yorkse taxichauffeur?

Hoofdstuk een

Praten met kinderen ging makkelijker in de auto. Leo maakte er misschien een potje van met Gabby, maar dit was een van de dingen die hij de afgelopen twee jaar had geleerd, waarin hij had geprobeerd het hele ouderschapsgebeuren op zich te nemen.

Praten met kinderen ging makkelijker in de auto. Niet makkelijk. Makkelijker. Meestal nauwelijks merkbaar, of geheel onmerkbaar. Zoals vandaag, toen hij ondanks zijn inspanningen geen enkele informatie wist los te krijgen over hoe de basisschoolopvoering van *De Tovenaar van Oz* was gegaan.

‘Wist Aidan zijn tekst vandaag?’ Tijdens de opvoering van gisteren, de vierde in een reeks van voorstellingen, was de jongen die het hoofd van het Lollygilde speelde zijn tekst vergeten. Het was de regel voor die van Gabby, en omdat Gabby niet wist of ze op hem moest wachten, was de hele opvoering stilgevallen. Het resultaat, had ze meegedeeld, was ‘extreme en totale vernedering’ toen de leraar haar het seintje gaf om door te gaan en het dus leek alsof de blunder haar schuld was geweest.

Dat was hem tenminste gisteren verteld, toen Gabby een stuk spraakzamer was geweest dan vandaag.

Vandaag leek zijn poging om iets uit haar te krijgen op het regelen van een audiëntie bij de grote en machtige Oz.

Ze gaf geen antwoord, maar liet een soort meisjesachtig gegrom horen. Ze keek vanaf de achterbank in zijn taxi uit het raam.

Wist Aidan zijn tekst vandaag of niet? wilde hij schreeuwen. Maar je schreeuwde dat soort dingen niet naar je elfjarige zusje. Zeker niet wanneer hij met ‘Wist Aidan zijn tekst vandaag of niet?’ eigenlijk bedoelde ‘Zeg alsjeblieft dat het goed met je gaat.’

En ‘Waar is je wintermuts? Het sneeuwt misschien nog niet, maar het is december. En je haar kan me niet schelen, het gaat mij erom dat je oren niet bevriezen.’

Maar Leo wist niet hoe hij die dingen moest zeggen. De ene dag was Gabby een en al vrolijkheid, met verhalen en ‘extreme en totale vernedering’, en de andere dag was ze net zo gesloten als de mosselen die Dani meebracht van Long Island.

Hij wist niet of haar stemmingswisselingen normaal waren. Volgens het opvoedboek dat hij had gelezen wel, maar hij vond het te vroeg voor haar om al zo te zijn. Hij had verwacht dat haar humeurigheid pas later zou komen, zo rond haar pubertijd.

Aan de andere kant had ze altijd al vooropgelopen op sociaal vlak. En ze was een stuk slimmer dan hij was. Hij had nooit zinsnedes als ‘extreme en totale vernedering’ gebruikt toen hij elf was. Ook niet in de veertien jaar daarna.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg hij naar aanleiding van haar gegrom. ‘Is het de baas van het Lollygenootschap nou gelukt? Ik zit op het puntje van mijn stoel, kleine.’

‘Het is het Lollygilde, Leo.’

En o, de minachting die ze in dat ene woord wist te leggen. Zijn hartslag versnelde, zoals altijd wanneer hij dacht dat hij op het punt stond om de dingen onherroepelijk te verkloten.

Wie had gedacht dat hij zo opgefokt kon raken over *De Tovenaar van Oz*?

Maar wacht eens even. Ja, dit was belangrijk omdat het belangrijk voor haar was. Maar het door elkaar halen van het Lollygilde en het Lollygenootschap was niet de dingen onherroepelijk verkloten. Hij moest de dingen in perspectief houden.

Nee. Wat hij nodig had, was vakantie. Maar dat zat er voorlopig niet in.

Dus hij schraapte zijn keel terwijl hij First Avenue op draaide. 'Juist. Lollygilde, Wiegeliedjesgenóótschap. Duidelijk.'

Er viel een lange stilte terwijl hij zich een weg baande door het drukke verkeer in de paar blokken tussen hen en hun bestemming in. Maar toen zei Gabby: 'Je komt morgen toch wel echt, hè?'

Daar. Dat was waar deze ritjes om gingen. Thuis zou ze hem dat nooit zo direct hebben gevraagd. Maar hij kon aan haar stem horen hoe graag ze hem erbij wilde hebben. En hoe erg ze het vond dat hij nog niet was geweest.

'Je kunt erop rekenen.' Hij vond het nog steeds rot dat hij de voorstelling van vandaag had gemist. Hij had gezegd dat hij er zou zijn, maar mevrouw Octavio in 2C was vergeten dat de kraan van het bad openstond, waardoor het was overgelopen in de woning eronder.

Hij had er moeten zijn, zoals hij had beloofd. Hij had getuige moeten zijn van de 'extreme en totale vernedering'. Nu dat niet zo was, kwam hij steeds dichterbij de buurt van 'de dingen onherroepelijk verkloten'. Leo was soms bang dat al zijn kleine vergissingen, zijn onoplettendheid en nalatigheid, ook al waren ze afzonderlijk van elkaar niet ernstig genoeg om echte schade aan te richten, zich onzichtbaar opstapelden. Dat ze ergens bij Gabby vanbinnen zaten, nu nog sluimerend, maar dat er een omslagpunt zou komen als hij er een te veel zou begaan. Dat alles zich zou opstapelen tot één gigantische blunder die haar wel zou beschadigen.

'Ik laat het gebouw liever overstromen dan dat ik het mis,' beloofde hij.

Hij keek naar haar in de achteruitkijkspiegel, dus hij zag hoe ze fronste. ‘Nou, dat hoeft nu ook weer niet. Ik ben maar gewoon Nummer Vier van het Lollygilde. Ik heb maar één regel.’

Hij vond het vreselijk dat een elfjarige wist waar hun huishoudelijke prioriteiten moesten liggen. Dat zijn tweede baan als beheerder op locatie van hun appartementencomplex de enige manier was om de huur te kunnen betalen. Dat ondergelopen appartementen voorrang hadden op schooltoneelstukken.

Hij vond het vreselijk dat hun prioriteiten überhaupt in die volgorde stonden. Ze waren nooit rijk geweest toen pa en ma nog leefden, maar nu zaten ze nog krapper bij kas.

‘Al geregeld, kleine. Dani werkt morgen vanuit huis, dus zij kan invallen als er onderhoudsgedoe is.’

‘Noem me geen “kleine”.’

Hij wierp weer een blik in zijn achteruitkijkspiegel en dit keer beviel het hem wat hij zag. Ze probeerde een glimlach te onderdrukken terwijl ze haar bezwaar uitte. Hij ontspande een beetje. Het zat goed tussen hen. Voorlopig dan.

‘Oké, kléine,’ benadrukte hij het koosnaampje, ‘vandaag staat jou en Max een verrassing te wachten. We gaan naar...’ Hij rolde met zijn tong en trommelde op het stuur. Nu probeerde hij haar te irriteren. Hij was tenslotte nog steeds haar broer. Normaal was belangrijk. Routines creëerden stabiliteit. En Gabby moest geloven dat hun kleine rondritjes een doel hadden, in plaats van het waarborgen van haar emotionele welzijn op de lange termijn.

Hij zette de zangerige, prekerige stem op waar ze zogenaamd zo’n hekel aan had. ‘En daar zijn we dan. Het hoofdkwartier van de Verenigde Naties, ontworpen in 1952 door Oscar Niemeyer, een van de pioniers van de moderne architectuur. Zoals ik al zei, er staat je dus iets heel leuks te wachten. En jou ook, Max. Bereid jullie voor, mijn vrienden.’

Bij het horen van zijn naam begon Max te blaffen. Of keffen, want wat Max deed, kon geen blaffen worden genoemd.

‘Zie je wel? Max waardeert mijn genialiteit, zelfs als niemand anders dat doet.’

Gabby snoof. Maar nu glimlachte ze wel openlijk.

Hij had de chaos nog iets langer weten af te wenden.

TOEN HET APPLAUS losbarstte, begon Marie haast te huilen.

Wat niet rationeel was. Er waren vandaag veel logischere momenten geweest om te huilen. Misschien voordat ze de toespraak had gehouden op de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Toen ze daar stond en naar alle hoogwaardigheidsbekleders en tolken had gekeken, een letterlijke subgroep van de héle wereld, had het geleken alsof ze buiten haar lichaam had gezweefd en de toespraak waar ze zo lang op geoefend had, zou moeten afzeggen. Dat ze haar vader zou moeten bellen om te zeggen dat hij gelijk had gehad. Dat het dom was geweest om deze toespraak toe te voegen aan het bezoek aan New York.

Maar nee, toen ze naar het podium was gelopen en had uitgekeken over die zee van gezichten en zeker wist dat ze zou wegzweven voorbij de schilderijen op de zijmuren en over de perstribune heen, had ze zich op de een of andere manier weten te vermennen. Ze had zich omhoog gereikt en een klein stukje van zichzelf vastgegrepen, als het beetpakken van het touwtje van een heliumballon voordat die voor altijd zou wegvliegen, haar mond geopend en gesproken.

Toen ze eenmaal op gang was gekomen, was het prima gegaan. Ze kende deze materie. Ze gáf om deze materie. Ze hield een toespraak over de huidige Europese vluchtelingencrisis. Ze was die mensen haar uiterste best verschuldigd. En ze was er vrij zeker van dat ze de boodschap had overgebracht.

Maar o, wat een opluchting achteraf. Die was allesoverheersend. Zoals wanneer je ontwaakte uit een nachtmerrie die zich nog steeds

afspeelde in je hoofd, totdat glorieuze omslagpunt waarop er genoeg van de realiteit zichtbaar werd, je bed, het silhouet van je kast, voor dat geweldige besef: het was maar een droom.

Of, wat minder dramatisch, zoals het gevoel dat ze kreeg als jong meisje als haar wekelijkse dansles erop zat. Zes dagen vrijheid tot ze weer moest. Of zoals die keer dat Monsieur Lavoie op zomervakantie ging en ze besloten om haar drie maanden vrij te geven in plaats van hem te vervangen.

De schokkende bevrijding van een zware verantwoordelijkheid die ineens wegviel.

Ze werd er lacherig van, ook al wilde ze huilen van opluchting.

Het was haar gelukt, ondanks de kritiek van haar vader.

Maar de lacherigheid en opluchting vervaagden toen ze zich na de vergadering een weg baande door de menigte van sympathisanten. Want deze belangrijke dag zat er nog niet op. Dat was de reden dat ze na haar toespraak alweer zo snel moest vertrekken, in plaats van vragen te beantwoorden en over het beleid te praten.

In sommige opzichten had haar vader gelijk. Haar volgende taak wás ook belangrijker dan de toespraak, hetzij minder publiekelijk.

Hij was in ieder geval net zo zenuwslopend. Dit keer was ze niet bang dat ze zou wegzweven als een ontsnapte ballon. Eerder dat ze misschien plotseling en zonder waarschuwing met geweld zou worden lekgeprik. Dat er niets van haar zou overblijven, behalve een sneu handjevol kapotte latex.

Ze had haar vader proberen uit te leggen dat een feest niet de gelegenheid was om dit te doen. Dat een hinderlaag niet goed zou overkomen. Maar hij had haar er redelijkerwijs, dat moest ze toegeven, op gewezen dat ze niet echt een keuze hadden. Philip Gregory zou op het feest komen, en wat ze moesten doen als laatste redmiddel, was Philip Gregory charmeren.

Charme.

Niet iets waar Marie veel van bezat, ondanks haar voortdurende inspanningen.

Charme. Elegantie. Klassieke schoonheid. Marie miste al die dingen waarvan verwacht werd dat iemand in haar positie ze zou bezitten. Haar moeder had die dingen wel gehad.

In plaats daarvan had Marie een overvloed aan andere kwaliteiten, zoals angstgevoelens en overdreven voorzichtigheid.

Dat verklaarde waarschijnlijk waarom ze zich op het toilet van de Verenigde Naties omkleedde in haar feestjurk.

Meneer Benz had geprobeerd erop aan te dringen dat ze genoeg tijd zouden hebben om terug te gaan naar het hotel zodat ze zich daar kon omkleden. Dat plan zou misschien hebben gewerkt als het een gewoon feestje was geweest. Een feestje aan de wal. Maar de boot vertrok stipt om zeven uur, en hoewel ieder ander op haar gewacht zou hebben als 'haar mensen' het hadden gevraagd, zou de gastvrouw van vanavond dat ongetwijfeld niet doen. Ze had Marie alleen uitgenodigd omdat het vreemd zou lijken als ze dat niet had gedaan.

Marie, zorgvuldig als altijd, had haar huiswerk gedaan. Volgens Google Maps was het via FDR Drive twintig minuten rijden van het VN-gebouw naar de haven. En hoewel meneer Benz, die allesbehalve wilde wachten terwijl zij zich omkleedde in een toilet bij de Verenigde Naties, technisch gezien misschien gelijk had, en het hun misschien gelukt zou zijn om naar het Plaza te gaan en weer terug om de boot te halen, was dat naar haar zin te krap.

Marie had geen ruimte voor 'misschien' in haar leven. Ze vond het onder ideale omstandigheden al vervelend om te laat te komen, dat bevestigde alleen maar de ergste vooroordelen over mensen zoals zij, en dit waren geen ideale omstandigheden. Dit was belangrijk. Dit was werk. Dit was plicht.

'U had Verene mee moeten nemen op dit bezoek.' De toon van meneer Benz, toen Marie zo gefatsoeneerd als op eigen kracht haalbaar was

uit het toilet kwam, zou voor buitenstaanders neutraal hebben geklonken. Marie hoorde echter de nuance. Ze hoorde hoe kort de medeklinkers klonken, wat zijn afkeuring duidelijk maakte.

Ze was beschermd opgevoed, dat wilde ze best toegeven, maar zelfs zij wist dat reizen met iemand wiens primaire taak bestond uit het opsteken van haar haar en het stomen van kreukels uit haar kleding, niet goed overkwam als je ongedwongen charmant probeerde te zijn. Bekende Amerikanen hadden niet van dit soort zichtbare assistenten. De Kardashians, bijvoorbeeld, hadden waarschijnlijk legers aan mensen die hen achter de schermen opdoften en bijwerkten. Maar het ging erom dat ze het er moeiteloos uit lieten zien. Amerikanen deden graag alsof ze in een klasseloze samenleving leefden waar sociale mobiliteit net zo makkelijk was als een tripje naar de winkel op de hoek. Maar dat kon ze niet uitleggen aan meneer Benz, die uit principe weigerde ook maar een poging te doen om de manieren van de Amerikanen te begrijpen, laat staan zich ernaar te conformeren.

‘Het was niet nodig om voor nog iemand te betalen,’ zei ze met een kunstmatige vrolijkheid, terugvallend op het economische argument dat ze thuis had aangevoerd. En het was waar. Ze was hier om de economie thuis te versterken, niet om ervan te profiteren.

Meneer Benz snoof. Hij deed liever alsof ze nog in een wereld leefden waar de familie zich niet bezig hoefde te houden met dingen die zo banaal en lomp waren als geld.

‘Hoe dan ook, ik kan mezelf prima aankleden.’

Wat niet helemaal waar was, aangezien de achterkant van haar jurk haar nogal wat problemen had bezorgd. Hij had een vetersluiting, zoals een korset, en de roze linten waar hij mee was ingereggen, waren niet lang genoeg om van achter vast te pakken en zelf vast te binden. Dit was een slechte keuze geweest, maar ze had natuurlijk niet over de details van de kleding nagedacht zoals Verene zou hebben gedaan.

Maar ze was niet van plan om meneer Benz om hulp te vragen, of

erger nog, hem te laten zien dat ze naar het feest zou gaan in een jurk waarvan de achterkant nog open was. Ze zou een welwillende feestganger moeten vinden om haar discreet te helpen.

Ze deed haar cape goed, zodat die haar rug beter verborg, plakte een glimlach op en zei: ‘Zullen we gaan?’

Toen ze op First en East Forty-Second kwamen, de afgesproken ontmoetingsplek die zo gunstig mogelijk was, stond Torkel hoofdschuddend en met klem te telefoneren.

Torkel was meestal het toonbeeld van kalmte. Een man van weinig woorden, zonder zichtbare emoties. Hij liet zijn grote, gespierde armen en gespiegelde zonnebril - o, wat was ze verliefd op hem geweest als puber - voor zich spreken.

Meestal.

Vandaag snauwde hij ‘Je bent ontslagen’ in de telefoon, vloekte zachtjes ‘*So ein Schmarren*’ tegen zichzelf, en wendde zich tot hen met een grimmige uitdrukking.

Het was zo uniek om überhaupt een uitdrukking op Torkels gezicht te zien dat Marie even was afgeleid.

‘De auto komt niet,’ zei hij.

‘Pardon?’ De anders zo neutraal lijkende toon van meneer Benz klonk nu lichtelijk gealarmeerd.

‘Hij heeft panne.’

Meneer Benz knipperde een paar keer. ‘Pardon?’

‘Hij heeft panne.’

‘De auto kómt níét?’ Lieve hemel. Meneer Benz benadrukte zelden een lettergreep boven een andere. Dit moest zijn versie van paniek zijn. Als Marie dat gevoel niet had gedeeld, zou ze geamuseerd zijn geweest. ‘Hij had nergens naartoe mogen gaan,’ ging meneer Benz verder. ‘Hij had op ons moeten wachten en ons hier moeten oppikken als ik zou sms’en. Wát ík zojúíst gedáán héb.’

O, wat had hij de nadruk op die vijf woorden gelegd.